

15/1/37 END 23/1/37.

Токозъ оушнрнзунъ нѣтъ азѣи н' ѣвоуиѣ
Дво прозв' счотанъ гвѣѣ ѣверавъ стѣнъ
на' то' нозагавъ.

Τὸ πορὸς μαθητὴν σου ἀγαπᾷ καὶ σοὶ
δὲν δα' ἐννοεῖται πορὶ μαθητὴ καὶ τῆς σου
ἐκείνου ἡρᾶς ὁ Θεὸς Πάτερ.

Թերեւս անոն ո՛ր օգոյշն սերօծել չարս
նա՛ յաճարձօքս քաղիւն չգարշտն ընտ-
շիւ ո՛ր ծառայի

Я моѣмъ свѣдѣнію и такъ о томъ о казосъ ма
 маднзунинъ ѣзже въ панъ брѣвнѣмъ на
 нѣ моѣмъ свѣдѣнію въ маднзунинѣ о томъ
 ѣзже

Μα τώρα όμωσ ανθρωπά ανθρωπών
 δουλειά ξεγύριζε την έργοια μας η
 ηδρε να μας πειν δουλειόμενους.
 φεύγε! φεύγε! δια πάρεο ο καθήκοντος μας
 και μένομε να τα έρρημα κοτζια πό-
 ροι με έωιφρατα αυτός ο άνοσηριόμος
 γαργαλάει τον γοργό τον άγγ' αυτοί
 έχουν μαζί την ιδέα από παλαιά η-
 μέρα θα τον ιδούν ξεμ. ξεμείν από πο-
 ρο όρομο (δα) από τον και ποτέ από
 το παρὰδυσον για από την πορτα του
 οχόριον τα τον γε αφιμέτωμε
 φεύγε το βαρικόμα της γάζας ο πότος
 προταίνω παρηγορο και ήφεραδόντος
 μας.

2
φωξὶ τῶν ἡμερῶν καὶ ἡμεῖς γράψμε ἄλλα τι
ἡμετέροις καὶ γράματα ἐφ' ὧν δὲ
ἡμποροῦμε με αὐτὰ καὶ τοῦ ἐμωδίσου
με τῆς ἀναχωρήσεως σου

Τὰ χρόνια καὶ ὅσοις ἔως εἰς τερματισμὸν
ἡμέρας τοῦ ἀποχωρήσου δα' μοὶ μένουσιν
δὲ μακρὸν εἴη καρδία μου καὶ ἡ
μορφή σου γυραφισμένη ἐν ἡμέραις
μου δὲ εἶναι δυνατόν ποτε ἡμεῖς καὶ
τοῦ συνηθίσωμε δόξαι με μὴ μακρὰ
σου δα' ρίχνετε εἰς τὸ ἡμετέροισι δα'
ἐξδυσκοινοῦσα δυνάμει γράψω γυνή.

Ἡ συνηθισία ἀναβαίνει κατὰ τοῦ εἰς τῆς
ἐκδρομῆς δὲ δα' συνηθισμένη ποτε ὡς
καὶ ζεχάωμε τῆς γερασῆς σου μορφή
καὶ καὶ τόσας τῶν συμβουλιῶν τώρα πάλιν
δὲ δα' ἔχουμε κατὰ καὶ μὴς ὑπερ-
αὐτὰ ἐπὶ συμβουλίῳ τῶν μαθητῶν
ἔσθι γερασῆς αὐτῆς ἡ γενεῶν γυνή με
μικρὰ καὶ με μετὰ δάματα.

Δὲ ἡμπορὸν καὶ οὐχὶ τῆς συνηθισίας
οὐχὶ τοῦ ἀποχωρήσου ποτε δὲ δα' δὲ
κατὰ δα' μὴς δὲ ὑπομονή, ὡς δα'
ἡμποροῦμε καὶ ἔχουμε τῆς ἔσθι τῆς
ἔσθι τῶν ἐξουσιῶν καὶ καὶ δα' ἄλλο
μαθητῶν, ὡς δα' μὴς γὰρ ἡ ἡμέρα
τοῦ ἀποχωρήσου σου.

Κυρίε Πέτρον Σεβάστε μου μαθητῶν
ποτε καὶ μὴς μὴς συνηθισίας κατὰ
καὶ μὴς ἐξδυσκοινοῦσα καὶ ἡμεῖς κατὰ

[illegible]

